

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5CoCsp/12/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7219202524
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7219202524.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudkýň JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Oľgy Mičietovej v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zast. Remedium Legal, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739, proti žalovanej Y. X., nar. XX.X.XXXX, O., F. X, o zaplatenie 500 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 10Csp/75/2019 z 29.10.2019 Okresného súdu Košice II

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol, že I. konanie neprerušuje, II. žalobu zamietá a III. žalovanej proti žalobcovi náhradu trov konania nepriznáva.

2.1. V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, čoho sa žalobca podanou žalobou domáhal a ako ju skutkovo a právne odôvodnil. Po oboznámení sa s listinnými dôkazmi predloženými žalobcom zistil skutkový stav, že Consumer Finance Holding, a. s. ako veriteľ a žalovaná ako klient uzatvorili 13.12.2008 Zmluvu o pôžičke č. 8122893113, v zmysle ktorej poskytol žalovanej pôžičku 630,35 eura na kúpu tovaru uvedeného v zmluve v hodnote 663,55 eura, pričom žalovaná zaplatila akontáciu 33,19 eura. Celková suma pôžičky predstavovala 829,85 eura a bola splatná v 24 mesačných splátkach vo výške 33,19 eura. Podľa všeobecných obchodných podmienok (článok 6), ktoré nie sú podpísané, splatnosť každej splátky, ak nebolo dohodnuté inak, bola vždy k 20. dňu v mesiaci. Prvá splátka bola splatná prvý mesiac nasledujúci po uzatvorení zmluvy. Zmluvou o postúpení pohľadávok z 15.10.2012 (ďalej „Zmluva o postúpení pohľadávok“) uzatvorenej medzi postupcom Consumer Finance Holding, a.s. (ďalej len „postupca“) a žalobcom postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanej. Pohľadávka ku dňu postúpenia predstavovala 773,96 eura, ktorá pozostávala z istiny 639,56 eura a z príslušenstva 134,40 eura, v súlade s prílohou k zmluve o postúpení pohľadávok, kde postupca deklaroval, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe je generovaná systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky.

2.2. Vo veci rozhodol podľa § 52 OZ, § 2, § 3 ods.1,2 z. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o spotrebiteľských úveroch), § 497 ObchZ, § 54a, § 101, § 103 vety prvej OZ.

2.3. O návrhu žalobcu na prerušenie konania rozhodol podľa § 162 ods.1 písm. b) CSP a uviedol, že je toho názoru, že § 54a OZ zákonodarca upravil tak, aby odstránil všetky pochybenia vo vzťahu k Ústave Slovenskej republiky, ktoré boli vytýkané § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ktoré bolo Ústavným súdom Slovenskej republiky 7. februára 2018 vo veci vedenej pod sp. zn. PL. ÚS 11/2016 vyhlásené za nesúladne s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Znenie § 54a Občianskeho zákonníka zrovnoprávňuje v konaní pred súdom vo vzťahu k povinnosti súdu ex offio prihliadať na nevyhmáateľnosť nároku zo spotrebiteľskej zmluvy v podobe jeho premlčania v prospech spotrebiteľa, ktorý je v postavení dlžníka a žalovaného zo spotrebiteľskej zmluvy a rovnako tak aj dodávateľa zo spotrebiteľskej zmluvy ako žalovaného, kedy súd rovnako aj bez návrhu žalovaného - dodávateľa prihliadne v jeho prospech na premlčanie uplatneného nároku. Uvedené ustanovenie podľa názoru súdu nevytvára pochybnosti o jeho súlade s ústavou, keď rešpektuje výhrady Ústavného súdu Slovenskej republiky k § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa, a niet preto zo strany súdu dôvod na iniciovanie konania o súlade právnych predpisov a s tým súvisiace obligatórne prerušenie konania. Skutočnosť, že súd návrhu na podanie návrhu o súlade právnych predpisov pred ústavným súdom nevyhovel, sa vo vzťahu k tomuto konaniu premietlo do rozhodnutia súdu o neprerušení konania.

2.4.Z vyhotovenia zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru z 13.12.2008, z ktorej žalobca uplatňuje svoj nárok, je zrejmé, že postupca vystupoval v záväzkovom vzťahu ako dodávateľ, žalovaná bola v postavení spotrebiteľa, keď z označenia žalovanej v zmluve a v žalobe žalobcom nevyplývalo, že by zmluvu uzavrela v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Predmetom zmluvy je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere - zmluvy upravenej ustanoveniami § 497 a nasl. Obchodného zákonníka v spojení s § 52 a nasl. OZ a zákona o spotrebiteľských úveroch. Z vykonaného dokazovania má súd na základe tvrdení žalobcu a predložených dôkazov za nesporné a preukázané, že na základe zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej spotrebiteľský úver, ktorý mala splácať v 24 pravidelných mesačných splátkach, počnúc 20.1.2009 a do konečnej splatnosti 20.12.2010. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že jednotlivé splátky sa stali splatnými postupne každý mesiac v priebehu roku 2009 a 2010, pričom splatnosť poslednej nastala v decembri roku 2010. S poukazom na znenie § 103 OZ je potom nárok na zaplatenie neuhradenej časti poskytnutého úveru (istiny) 500 eur v čase podania žaloby na súde 21.3.2019 premlčaný, nakoľko trojročná premlčacia lehota s poukazom na § 101 a 103 Občianskeho zákonníka márne uplynula vo vzťahu k poslednej splátke ešte v decembri 2013, resp. v prípade splátok splatných predtým, vždy o mesiac skôr. Z uvedeného dôvodu, preto žalobu v celom rozsahu zamietol, keď uzavrel, že s prihliadnutím na § 54a OZ účinného od 5.12.2018 si žalobca na súde uplatnil premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy.

2.5.Výrok o trovách konania vyplýva z § 262 ods.1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalovaná bola v konaní úspešná v plnom rozsahu, keď súd žalobu smerujúcu proti nej ako nedôvodnú zamietol, a preto by jej patril nárok na náhradu trov konania. Žalovanej však žiadne preukázateľné trovy nevznikli, a preto jej ich náhradu súd nepriznal.

3.1.Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré odôvodnil nasledovne;

3.2.Podľa § 54a OZ „Premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahraďiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel.“ Podľa § 879v OZ Konanie, predmetom ktorého je pohľadávka vzniknutá zo spotrebiteľskej zmluvy, začaté pred účinnosťou tohto zákona, sa dokončí podľa doterajších predpisov.

3.3.Žalobca zastáva názor, že aplikáciou § 54a OZ dochádza k značnému narušeniu princípov právneho štátu, k porušeniu zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy SR a čl. 3 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, k porušeniu ochrany pred svojvoľným zásahom štátnej moci zakotvenej v čl. 13 ods. 4 Ústavy SR, k narušeniu práva na majetok a ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, čl. 11 ods.1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 1. Dodatkového protokolu o ochrane ľudských práv a základných slobôd, k porušeniu práva na prístup k nezávislému a nestrannému súdu podľa čl. 46 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a k porušeniu zásady rovnosti účastníkov súdneho konania garantovanej čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd.

3.4.Žalobca poukázal na skutočnosť, že uvedené ustanovenie vykazuje obdobný zásah do Ústavou SR garantovaného práva na súdnu ochranu tak, ako vykazovalo protiústavné ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o ochranu spotrebiteľa“), ktoré bolo Ústavným súdom Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“) dňa 07.02.2018 vo veci vedenej pod sp. zn. PL. ÚS 11/2016 vyhlásené za nesúladné s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR.

3.5.V tejto súvislosti žalobca poukázal na skutočnosť, že Okresný súd Košice II dospel pri analýze § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa k záveru, že § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa je v rozpore

s viacerými ústavnými právami účastníka konania, a to právom na nestranný súd, právom na súdnu ochranu ako aj právom na prístup k súdu v spojení s právnou istotou a podal na Ústavný súd SR návrh na začatie konania o nesúlade právnych predpisov s Ústavou SR podľa článku 125 ods. 1 Ústavy SR. Konajúci súd videl zásadný rozpor predmetného ustanovenia s Ústavou SR najmä v jednostrannom zvýhodňovaní spotrebiteľa ako dlžníka tým, že inak „nestranný súd“, prípadne iný orgán, je z úradnej povinnosti povinný prihliadať na nemožnosť uplatnenia práva či oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, a to vrátane jeho premlčania či inej zákonnej prekážky. Takáto ochrana jedného z účastníkov konania je podľa konajúceho súdu v rozpore s princípom nestrannosti súdu, a teda aj s princípom právneho štátu. Ústavný súd SR na verejnom zasadnutí pléna dňa 7. 2. 2018 rozhodol o návrhu Okresného súdu Košice II o súlade § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa s Ústavou SR tak, že ustanovenie § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a teda je protiústavné. Ústavný súd SR v predmetnom náleze konštatoval, že aktuálna právna úprava svojou zjednodušujúcou priamočiarosťou vykazuje asymetriu, pretože všetkých dodávateľov (veriteľov) stavia akoby na stranu tých „zlých“ a spotrebiteľov na stranu tých „ublížených“. Zároveň Ústavný súd SR uviedol, že na ochranu zraniteľného jednotlivca jestvujú miernejšie prostriedky zvlášť formou právnej pomoci, a preto daná právna úprava nie je nevyhnutná na naplnenie tohto cieľa. Poukázal na odôvodnenie nálezu Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS 11/2016, ktorý k § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa, t.j. k obdobnému ustanoveniu ako § 54a OZ zaujal nasledovné stanovisko: „Ústavný súd sa konfrontoval s proporčnosťou, ako ju testovala vláda (bod 10.8) a uvádza, že vláda preakceptováva ochranu dlžníka - spotrebiteľa procesným a zjednodušujúcim spôsobom na úkor iných, zložitejších a subtilnejších riešení, resp. vláda (bod 10.9) znižuje intenzitu zásahu. Sociálne problémy (veľa dlžníkov) nemožno riešiť len cez spotrebiteľské právo hmotnoprávnym a procesnoprávnym zvýhodnením (porov. bod 46). Na to slúžia iné cielené prostriedky, ako napríklad správne nastavené konkurzy, exekúcie či osobné bankroty, ktoré boli ostatnými novelami spriechodnené. Opačný postup môže súvisieť s nezodpovedným správaním, tzv. morálnym hazardom. Úprava taktiež posúva sudcu do neprirodzenej role vyhľadávača dôkazov v prospech jednej strany.“ Aj s ohľadom na vyššie uvedené nemožno súhlasiť s odôvodnením rozhodnutia súdu, ktoré je v priamom rozpore s vyššie uvedeným rozhodnutím Ústavného súdu SR. Podľa súdu prvej inštancie: „Súd je toho názoru, že uvedené ustanovenie zákonodarca upravil tak, aby odstránil všetky pochybenia vo vzťahu k Ústave Slovenskej republiky, ktoré boli vytykané § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ktoré bolo Ústavným súdom Slovenskej republiky 7. februára 2018 vo veci vedenej pod sp. zn. P L. ÚS 11/2016 vyhlásené za nesúladne s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Znenie § 54a OZ zrovnoprávňuje v konaní pred súdom vo vzťahu k povinnosti súdu ex offo prihliadať na nevymáhateľnosť nároku zo spotrebiteľskej zmluvy v podobe jeho premlčania v prospech spotrebiteľa, ktorý je v postavení dlžníka a žalovaného zo spotrebiteľskej zmluvy a rovnako tak aj dodávateľa zo spotrebiteľskej zmluvy ako žalovaného, kedy súd rovnako aj bez návrhu žalovaného - dodávateľa prihliadne v jeho prospech na premlčanie uplatneného nároku. Uvedené ustanovenie podľa názoru súdu nevytvára pochybnosti o jeho súlade s ústavou, keď rešpektuje výhrady Ústavného súdu Slovenskej republiky k § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa, a niet preto zo strany súdu dôvod na iniciovanie konania o súlade právnych predpisov a s tým súvisiace obligatórne prerušenie konania. Skutočnosť, že súd návrhu na podanie návrhu o súlade právnych predpisov pred ústavným súdom nevyhoviel, sa vo vzťahu k tomuto konaniu premietlo do rozhodnutia súdu o prerušení konania.“

3.6. Podľa názoru žalobcu, aktuálne znenie ustanovenia § 54a OZ vykazuje zhodné znaky protiústavnosti ako ustanovenie § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa, pri interpretácii ktorého mal Ústavný súd SR za to, že jednostranne zvýhodňuje zmluvnú stranu, čo nie je v súlade s princípom nestrannosti súdu, teda ani s princípmi právneho štátu. Zásadný rozpor predmetného § 54a OZ s Ústavou SR spočíva najmä v jednostrannom zvýhodňovaní spotrebiteľa ako dlžníka tým, že inak nestranný súd je z úradnej povinnosti povinný prihliadať na premlčanie práva, na ktoré inak prihliada len na námietku dlžníka, pričom takáto ochrana jednej zo strán sporu je v rozpore s princípom nestrannosti súdu, a teda aj s princípom právneho štátu.

3.7. Žalobca zastáva názor, že pokiaľ Ústavný súd SR rozhodol o protiústavnosti ustanovenia o povinnosti súdov ex offo prihliadať na premlčanie v spotrebiteľských sporoch, potom by mal zaujať rovnaký postoj aj v prípadnom konaní o nesúlade právnych predpisov s Ústavou SR k právnej úprave de facto ešte prísnejšej, t. j. takej podľa ktorej premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nie len nieje možné vymáhať (t. j. súd ex offo prihliada na premlčanie obdobne ako pri ustanovení § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa), ale ani ho platne zabezpečiť.

3.8. V zmysle vyššie uvedeného má žalobca za to, že v prejednávanej príhode sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov (S 54a OZ) sústavou SR a preto mal okresný súd postupovať

v zmysle § 162 ods.1 CSP a konanie prerušiť a podať návrh na začatie konania o nesúlade právnych predpisov s Ústavou SR podľa článku 125 ods. 1 Ústavy SR.

3.9.Vzhľadom na uvedené žalobca zastáva názor, že okresný súd v posudzovanom prípade nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca poukazuje na to, že z nepráva nemôže nikdy vzniknúť právo a preto by bolo krajne nespravodlivé, ak by bola žaloba žalobcu zamietnutá z dôvodu aplikácie zákonného ustanovenia, ktoré vykazuje obdobné, dokonca prísnejšie znaky ako § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré bolo Ústavným súdom SR vyhlásené za protiústavné.

3.10.Na základe vyššie uvedeného navrhujem, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 Civilného sporového poriadku ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne aby konanie prerušil a podal návrh na začatie konania o nesúlade právnych predpisov s Ústavou SR podľa článku 125 ods. 1 Ústavy SR.

4.1.Krajský súd v Košiciach uznesením zo 10.12.2020 č.k. 5CoCsp/12/2020 prerušil prebiehajúce odvolacie konanie do skončenia konania vedeného na Ústavnom súde SR pod sp. zn. RVP 1730/20 o návrhu Okresného súdu Martin na začatie konania o súlade ust. § 54a prvej vety OZ s Ústavou SR.

4.2.O vyššie uvedenom návrhu rozhodol Ústavný súd SR dňa 12.5.2021 pod sp. zn. PL. ÚS 5/2021 tak, že návrh odmietol. Tým odpadla prekážka, pre ktorú bolo prerušené tu prebiehajúce odvolacie konanie pod sp. zn. 5CoCsp/12/2020, preto odvolací súd ďalej pokračoval v konaní.

5.1.Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods.1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods.1 písm. b) a h) CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

5.2.Rozsudok je vecne správny, preto ho odvolací súd podľa § 387 ods.1,2 CSP potvrdil.

6.1.Žalobca v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP, t.j. súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

6.2.Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody v prejednávanej veci naplnené neboli, lebo aj keď súd prvej inštancie konanie neprerušil, následne konanie z dôvodov namietaných žalobcom prerušil odvolací súd a v tomto konaní pokračoval až po skončení konania o návrhu na vyslovenie nesúladu § 54a OZ s ústavou a pokiaľ ide o právne posúdenie veci, súd správne aplikoval § 101, § 103 OZ na zistený skutkový stav.

6.3.Žaloba bola doručená súdu 21.3.2019, teda po uplynutí 3 - ročnej premlčacej doby, ktorá vo vzťahu k poslednej splátke uplynula v decembri 2013, vecne správne rozhodol súd prvej inštancie, ak žalobu zamietol skúmajúc premlčanie ex offa v zmysle § 54a OZ, ktorého nesúlad s Ústavou SR vyslovený doposiaľ nebol.

7.1.K námietke žalobcu, že § 54a OZ nemožno použiť na prejednávany spor, lebo citované ust. bolo účinné od 5.12.2018 a podľa § 879v OZ konanie, predmetom ktorého je pohľadávka vzniknutá zo spotrebiteľskej zmluvy, začaté pred účinnosťou tohto zákona, sa dokončí podľa doterajších predpisov, je nutné uviesť súd sa s argumentáciou žalobkyne, že zavedením osobitnej právnej úpravy uplatňovania premlčaných nárokov zo spotrebiteľských zmlúv podľa § 54a Občianskeho zákonníka a dochádza k zásahu do Ústavou Slovenskej republiky garantovaného práva na súdnu ochranu odvolací súd v tomto plne mutatis mutandis, poukazuje na záver NS SR vyslovený v konaní 4Cdo/209/2020.

7.2.Odvolací súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že konanie o spotrebiteľskom spore, predmetom ktorého je pohľadávka vzniknutá zo spotrebiteľskej zmluvy, bolo začaté doručením žaloby súdu 21.3.2019, teda potom ako citovaný § 54a OZ nadobudol účinnosť.

7.3.Uplatnenú námietku odvolací súd hodnotí ako nedôvodnú.

8.1.O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods.1 CSP v spojení s § 255 ods.1 CSP a § 262 ods.1 CSP.

8.2.Žalobca bol v odvolacom konaní neúspešný, nemá preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania, úspešnej žalovanej preukázateľne trovy odvolacieho konania nevznikli, preto odvolací súd stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

9.Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.